

PREDIKAN PÅ 11:E SÖNDAGEN EFTER TREFALDIGHET DEN 12/8 1945

I VALDEMARSVIKS KYRKA.

TEXT MATT 23: 1-12

PSALMER 279:1-2, 260:1-5, 426:3, 402:1-4, 241:3.

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Låt oss bedja.

O Kriste, oss benåda,

så att i tron vi må

ljus i din sanning skåda,

liv av din kärlek få.

Till dig vårt hjärta längtar,

Från världens flärd det trängtar

till din rättfärdighet. Amen. (Sv.Ps. 50:3)

"Den som är störst bland eder, han vare de andras Tjänare." Så sammanfattar Herren i vår text sitt krav på lärjungarna. Detta tjänaresinne ställes fram som en motsats till själviskheten hos de skriftlärdade och fariséerna. Kristus vill lära oss att känna igen kärleken. Idag är det till oss Frälsaren riktar sitt tal om Själviskheten och tjänaresinnet. Låt oss öppna våra hjärtan och söka att förstå Jesu ord.

Hela världen och alla människor är Guds egendom och Guds skapelse. Han är Fadern, som dagligen ger liv och hälsa och uppehälle åt oss alla. Våra medmänniskor får alldeles samma gåvor ur Guds händer som vi och det är Guds vilja att vi alla skall vara bröder, syskon. "Alla äro våra bröder, som på jorden bo och bygga", "En är eder Fader, han som är i himmelen", säger Jesus i texten. Men i detta människosläkte, som är danat av ett blod, råder djävulen, den onda viljan, som hos oss alla utan undantag driver fram själviska tankar i hjärtat. Världens ande i en människa talar så: jag vill leva, jag vill stiga uppåt, jag vill klara mig emot de andra, som i sin tur sträva efter att klara sig själva mot mig. Denna onda ande kan bemäktiga sig allt, även det religiösa livet. "De göra sina böneremsor breda...de vilja gärna sitta främst i synagogan...alla sina gärningar göra de för att bli sedda av människorna" - så talar Herren om sin tids religiösa människor. Även i fromheten kan människans innersta önskan vara att hävda sig själv. Därför är Jesu ord om att vi skall tjäna de andra människorna, Jesu befallning till nästantjänst något, som alltid måste gå världen emot, och eftersom vi ha världens ande inne i oss själva, så går Jesu ord oss emot, det heliga ordet möter ett motstånd inne i oss och det föder en strid i vårt liv, en strid mellan själviskhet och tjänaresinne, som pågår ända till vår död. Herren knyter an vid vår önskan att få vara stora: "Den som är störst bland eder, han vill vara de andras tjänare", d.v.s. han sätter de andra främst, han låter de andra vara störst. Vi blir aldrig färdiga med det ordet - det pekar ständigt över från oss själva på vår nästa. Men det väcker också en egendomlig glädje i oss, detta att få vara Tjänare. Vi är skapade till det:

Skaparen har intryckt den bestämmelsen i oss, och vår enda möjlighet till sann glädje ligger i, att vi blir Tjänare - just så som Jesus Kristus, Guds egen Son, befäller oss.

Det finns ingen härinne, som icke någon gång har träffat en sådan tjänande människa. Tjänande människor finns i alla samhällsgrupper, liksom själviska, bland höga och låga. (Detta liv har jag fått för att leva för andra: Tjänande (Konungen). Detta liv skall jag ha för min egen del (egoisten)). De som i sin vandel är verkliga tjänare åt andra, de lever mitt i vimlet, ofta ganska fjärran från människors pris och beröm. Artigheten flödar oftare dem till mötes, som icke är tjänare utan som använder sin makt och sina pengar till att härska med. Men det finns en Furste, som ingen kommer undan och som kan vända upp och ner på allting, och den Fursten heter Döden. "Vi hit ej förde gods och gull, ej världslighet och ära, och ner i gravens tysta mull vi intet med oss bära." En människa, som strävat efter egen vinning i alla sina dagar, samlar in förgängelse och intighet - döden gör obönhörligen slut på allt. Vid en tjänande människas bår förnimmer man i stället, att just hennes liv hade mening. Hon fick leva sitt jordiska liv för andra, ett tjänareliv: Nu är hon borta från oss, men i våra välsignelser över hennes liv ligger redan en aning om att hon blott lämnat en fattig värld för att träda in i en rik och evig, oförgänglig och ny tillvaro. "Den som upphöjer sig, han skall bli förödmjukad, och den som ödmjukar sig, han skall bli upphöjd", säger Jesus i vår text. De orden blir stundom besannade redan i jordelivet. En ära, som vunnits i själviskhet, varar aldrig länge, och den slutliga berömmelsen ges i regel åt den, som icke jagat efter den utan i stället gjort sin plikt. Men så som textorden stå där, syftar de ändå närmast på det eviga livet i uppståndelsens värld: den, som här upphöjer sig, han skall i domen bli förödmjukad, och den som här ödmjukar sig, han skall i Guds yttersta dom bli upphöjd.

Den själviske lever endast för detta korta liv, och döden krossar honom. Den, som tjänar, han lever det gudomliga livet redan här i tiden, ty "Gud är kärleken". Över Gud, över kärleken har döden ingen makt. Därför medför själviskheten alltid oro, ängslan: man strävar efter något, som kan förloras. Därför medför tjänaresinnet alltid frid, inre vila och trygghet: den som satt sitt mål att tjäna, att leva i tjänst för andra, den människan kan svårligen förlora sin livsgrund i någon tänkbar situation. Hon är förankrad i Gud, den evige, han som är den ousinliga källan för all kärlek på hela jorden i alla tidsåldrar. Själviskheten har bara detta livet. Tjänaresinnet har det eviga livet.

Den skillnaden mellan själviskheten och tjänaresinnet framträder tydligast i Kristus själv. Han sade om sitt eget uppdrag från Fadern: "Jag har icke kommit för att härska utan för att tjäna och giva mitt liv till lösen för många". "En tjänarens tjänare kom alla herrars Herre." Liksom det är en kamp i vårt hjärta mellan själviskheten på ena sidan och tjänaresinnet på andra sidan, så rasade det också omkring Frälsaren en kamp mellan Faderns uppdrag och frestelsens makter. I öknen var Jesus utsatt för tre frestelser, och alla tre innebar detsamma; djävulen viskade: "Använd din makt för egen vinning, för rikedom, ära och herradöme över jordens riken - bli icke en tjänare utan en härskare! Men Kristus bestod sitt prov. Tjänandets

väg stupade ner mot Golgata, och han gick - i ångest men ändå frivilligt - dit leden bar. Petrus sökte visserligen locka honom åt sidan: "Ingalunda skall detta vederfaras dig, Herre"; mitt under vänskapens mask såg Jesus även då samma gamla djävulska frestelse dold och han svarade sin lärjunge: "Gå bort, Satan, och stå mig icke i vägen!" Vår Mästare har inte bara gjort oss ett bud om tjänandet - han har också med sitt eget blod och sin egen vända själv uppfyllt sitt bud ända in i korsets död. Den som klagat över att kristendomen predikar för mycket om vår synd, han visar därmed, att han icke har tänkt över vad Jesu krav innebär och icke ställt sig inför Kristi förverkligande av tjänarens gärning till det yttersta, till den smädliga förbrytardöden på galgbacken. Vid Kristi kors ser man, att man är en syndare - såsom Paulus i dagens epistel (Jag arma människa!) och såsom publikanen i dagens evangelium. Den sanna rättfärdigheten är Kristi rättfärdighet, icke vår egen.

I det yttre skeendet är det de härsklystna maktsträvare, fariséerna och de skriftlärd, som segrar på Golgata - men där kan man påtagligt märka, att själviskheten bara har ett kort liv. Den som segrade, segrade för den eviga framtiden, det var Han, Tjänaren, som på Huvudskalleplatsen blev avrättad. Den långa tiden är hans: ingen makt i historien kan utplåna hans Andes kraft i människosjälarna, och på den yttersta dagen är han Domaren över oss alla. Det är fruktlöst att försöka undfly honom. Våra textord ha bokstavlig giltighet: "En är eder läromästare, Kristus". Hans kors är tjänarens verklighet inställd mitt i själviskhetens verklighet; så handfast och klart står tjänandet ställt av Gud på jorden, att ingen kan säga sig leva under värre yttre förhållanden än Jesus av Nasaret, ingen kan bestrida Kristi myndighet att befalla oss till tjänarelivet. Och till detta liv är vi skapade: i vårt väsen finns det ett rop, som vi aldrig kan kväva, en längtan efter att få gagna andra - det är Guds eviga bestämmelse över allt vad människa heter: "Tjåna dina medmänniskor!" Kristus har i det hårda, jordiska livet till sita resten fullborda detta bud. Därför är han - antingen vi önskar det eller ej - Herre över våra samveten.

I vårt hjärta pågår nu denna kamp mellan tjänarensinne och själviskhet, d.v.s. mellan Gud och djävul (ty det är detsamma). Liksom vi ha samma sol, samma måne, som Kristus hade, så har vi samme Gud och samme djävul: att vara människa är att stå mellan dessa två makter. Vi kan icke "bryta med synden", som man säger, en gång för alla och sedan leva på den "omvändelsen". Om "synden" vore biografbesök och cigarettökning, då skulle den metoden gå fint. Men nu är Kristi krav Tjänarensinnet och synden är Själviskheten. Även i det mest religiösa området av vårt liv kan själviskheten intränga, och vi kan göra goda gärningar mot andra och få beröm i ampla ordalag för vår tjänstvillighet - men själva vet vi rätt ofta, att vi är precis som fariséerna i hjärtat: Våra gärningar göra vi "för att bli sedda av människorna". Sålänge vi ivrigt fråga efter erkännande, sålänge vi bli upprörda över, att erkännandet uteblir, sålänge är det klennt med vårt tjänarensinne. Att "ödmjuka sig", det är icke att böja ryggen, utan det är just att släppa kravet på människors erkännande, i villighet att vara en enkel tjänare. "Icke tackar man väl tjänaren för att denne gjorde det som blev honom befallt", säger Kristus

på ett ställe (Luk 17), och det ordet hör hemma i vårt sammanhang. Att "upphöja sig" det är oviljan att foga sig på tjänarens plats och de ständiga försöken från vår sida att göra oss till herrar, göra oss till herrar kanske allra bäst genom våra tjänster mot andra. Varje dag behöver vi pröva oss, inför Guds ord, strängt och sakligt. "Den som ödmjukar sig, han skall bliva upphöjd, men den som upphöjer sig, han skall bliva förödmjukad" - med detta ord avslutas både dagens evangelium (som lästes från altaret) och vår predikotext; det ordet vill idag tränga in i vårt innersta och prägla våra avgörelser i vardagslivet, som vänta oss därutöver kyrkomurarna. Du känner bäst själv ditt arbete och ditt hem. Vill du låta det ordet lysa in i ditt liv, så blir du nog varse, vad det betyder - hur ordet liksom driver fram ett tjänareliv och spårar vägen för ett härskareliv. Tecknet på att detta Kristi ord är verksamt i oss, tecknet är detta, att vi känner, hur vår egenvilja brytes och hur hänsynen till de andra, kärleken till nästan, får bestämma något också i vårt yttre vardagliga handlingsliv. Sker icke detta, så är vi utanför ordets verkningskrets. Men om detta sönderbrytande av vår själviskhet får ske, då förstår vi också två andra ord av Herren Jesus, dels detta: "Den som vinner sitt liv, skall mista det, men den som mister sitt liv, skall vinna det", dels ett annat, kort ord: "Det är saligare att giva än att taga".

Lever vi ett liv i tjänst åt andra, då är vi i gemenskap med Kristus. När vi bär en annan människas börda, då går Herren osynlig vid vår sida. Vi får visserligen märka, att även den bästa gärning liksom kan besudlas därigenom, att vi blir stolta och egenrättfärdiga över den - i det yttre är gärningen god och kan icke göras annorlunda, men vårt hjärta är orent. Även i ett sådant orent hjärta vill Kristus bo, ja han vill bo just i syndarens hjärta. Ty hans väsen är viljan att tjäna. Som en Tjänare kom han till publikaner och syndare en gång, som en Tjänare kommer han idag till oss i sitt ord och sin nattvard. Vi behöver bara öppna dörren, så att han får komma in till oss och tjäna oss. Dörren öppnar vi genom att tro och bedja.

Herre, vi tro endast på dig, ty du är den ende, som bara vill tjäna - alla andra vill härska. Kom och bryt ner vår själviskhet! Kom och gör oss till enkla tjänare! Amen.

Högm.: ~~12 aug, 1975~~ 11 e. Tröf. den
12 aug, 1975. III ång. Mäst.
23:1-12.

Produktion:
279:1-2
260:1-5
426:3
402:1-4
241:3

För läng
ca
ca

J Tulems o. Sattas o. den 11. 12. 1975
den 11. 12. 1975
F. o. F.

Okrivte, oss benäda,
så att i Från vi mä
tyus i din samning skada,
fir av din kärlek fa.
Iin dig värt hyäta fängtas,
från världens fländ det frängtas,
hitt din rättfärdighet. Amen.

Tæter M. e. Tröf. III: 12 e. Tröf. den 23.
Siv att ditt ord oss tyver. Amen,
att vi i mörkret icke gä. Amen.

① "Den som är först bland eder,
han vare de andra följare."

Fi sammanfattar Herren;
var text sig kräv på lös-
jungarna. Detta följare-
sifne stället fram som
en motat till själrikheten
hos de skriftläsa och fa-
riöerna. Kristus vil till
oss att känna igen själrik-
heten och känna igen lös-
leken. I dag är det till
oss själaren ~~text~~ **skrift**
till oss

Själrikheten och följarsinnest.

Låt oss öppna våra hjärtan och
söka att förstå Jesus ord.

Hele världen och alla
maktar är Guds egendom och
Guds skapelse. Han är Gudem,
2. dagligen ges till oss följare
och uppehåller sig oss alla. Amen.

(2)

En medlemmar får alldeles som
 "Må gå ut ur Guds härder som
 vi själva stå i Guds församling
 och vi må alla ha ett hjerta
 broder, som står som "Kära
 mina broder, som står som
 den du och tygga." En är
 så det funder, som som är
 "Himmelens", säger Jesus i
 Matteus. Men i detta mika-
 stället, som är den af en
 ett stad, råder ofärd, och
 den enda viljan, som hos
 oss alla vilja undanfly
 drivas från själens fan-
 kar. "Härför". "Lärrens
 ande i en makt". "Ja
 den, som vill stiga uppåt,
 och vill klara mig evigt
 de andra, som i sin färd
 sträva efter att klara sig
 själva mot mig."

(3)

Demna onda ande kan temot-
 tiga sig allt, även det reli-
 giösa livet. De göra sina bane-
 remors breda ... de vilja gärna
 sita fränt i synsöfver ... at-
 ta sina gärningar göra de för
 att bli beleva av makarna
 så farar Herren om sin färd
 religiösa makter. Även i framhe-
 ten kan makarna inverte sin-
 kan vara att klara sig själv.
 Lärts är den ord som ut
 vi skall fräna de andra
 makarna, som befälning
 till nödförhållning
 som alltid måste ge
 världen evigt, och återkom
 vi ha världens ande inne
 i oss själva, så gör den
 ord och evigt, det
 heliga ordet möter ett
 maktföränd illu i oss och

det föder en Frid i vad vi
 en Frid mellan sjökricket
 o. Jänare; me, som jag
 ända till vår död. Herren
 kunges en vid vår inökan att
 fö vara stora: "Den 2. är
 störst bland eder..."; säger
 han. Men så tygtes han av vår
 sjökricket på mitten: "Den 2
 är störst bland eder, han
 var de andra Jänare".
 2. 2. han sätter de andra
 fräust, han läter de andra
 vara störst. Vi bli aldrig
 färdiga med det ordet -
 det pekar ständigt över Jän
 oos Jänare på vår nästa. Men
 det brukar också en egenom.
 sig gläde i oos, detta att
 fö vara Jänare. Vi är sta-
 pale till det: Skogaren
 har miktighets den bestämme-

Detta lilla barn har fått för att den i en...
 den till slottet...
 det till samm gläde tigger i,
 att vi till Jänare - just så som
 Jerns krichs, Guds egen son,
 befäller oos.

Det finns ingen här-
 ime, som icke någon gång har
 frästat en så lilla Jänare
 motta. De 2. som varit

är verkliga Jänare är
 andra, de lever mitt
 i vinlet, ofta många
 Jänare från mottors pris
 och trossen. Antikviteterna
 föder oftare den till mottor,

3. ike är Jänare utan som
 Jänare sin och Jänare
 som Jänare att härka. Men
 det finns en turor, som ingen
 kommer undan och som kan
 binda upp och ner på allting,
 och den tursten heter Döden.

①

"Vi hit ej förde gods och gull, ej i
 värdighet och ära, och nes i
 gudsens fygta mule vi nitet
 med oss bärva. En mota, som
 skavat för egen vinnig i alla sin
 dagar, samlar in förgäffliga och
 inghet - sådan god o tankar.
 Ligen slut på allt. Vid en för-
 rende ~~mötes~~ ^{träs} förmimmes
 man i stället, att just ~~kommes~~
 tis hade mening. Hon fick te.
 Va sitt iordiska till för andras,
 ett fänare till: om är
 hon borta från oss, men
 i våra välsignelser över den.
 nes tis ligger redan en
 aning om att hon stort läm-
 nat en fabriks värld för att
 frada in i en rik och
 leug, oförgäfflig och ny
 fildars. "Den s. upphöjer
 sig, han skall bli i förval.

②

myrkad, och den som ömljikas
 sig, han skall bli upphöjer,
~~den~~ ^{den} värs ~~temo~~ i värs feet.
 De orden bli skundom beram-
 made redan i jordeliset. En vä,
 2. vinnis i spärighet, varar
 allvis länge, och den ^{sture} ~~sture~~
 försmeloen ~~gås~~ i regel är
 den, 3. icke jagat efter den
 utan i stället gjort sin politik.
 Men så som feltorden ofta
 där, syftas de ändå närmast
 på det eiga livet i upps-
 stundeloen värld: den, 3.
träs upphöjer sig, han skall
 i domen bli förömljikas,
 och den, 3. häs ömljikas sig,
 han skall i guds yttersta öm-
 bli upphöjd.
 Den sätvichte lever en-
 last för detta korta till. och
 dölen trovare honom. Den,

⑧

1. Färens, han lees det gudomliga bivet redan här i Färens, ty "Gud är kärleken". Över Gud, övers kärleken har de den ringen mat. Leif är med för sårskicket alltid ord, äm. Lab: men strävas efter nyt, som han följars. Leif är med för Färensinnat alltid frid, i sine ord o. tygghet. den i sitt som sin mål att fräna, att leva i fräns för andra, den maktens hem ^{så} ~~så~~ följare sin tröskund i någon tänkbar situation. Han är förankrad i Gud, den evige, han är den outslutliga kärleken för all kärlek ^{fräns} hela jorden i alla ^{fräns} ~~fräns~~ ^{fräns} ~~fräns~~. Sårskicket har bara detta bivet. Färensinnat har det eviga bivet.

⑨

Den skiltmatten mellan själ- biskheten o. Färensinnat fram- träder tydligt i Kristus själv. Han hade om sitt eget uppdrag från Gudom: "Jag har icke kommit för att hälsa de utom för att fräns och giva mitt liv till löden för många". En Färensinnat Färensinnat kom alla herrars herte. "Lika som det är en kamp i vårt hjärta mellan sårskicket för ena sidan och Färensinnat för andra sidan, så harade det också omkring prästerna en kamp mellan Gudoms uppgift och prestens makt. I östern var Jesus uttatt för "The firstborn", och alla de imbara deltagarna i djävulens rike: "Inom det du makt

för egen svimning, för viceskon, och
 och herradöme över jorden vi-
 lens - bli icke så förtärliga
 utan en kärleksare! Men hvi-
 tus testad sitt pros. Tjänarens
 väg stygade ner mot Golgata,
 och honom gick - i angest men
 ändå fullbiligt - dit leden bar.
 Petrus sökte visserligen ta
 honom åt sidan: "Fugabunda
 skall detta reanföras dig, Herr;
 mitt under samfundens mask
 såg fems ären de samma
 palmblå dyvelotca frestelse
 föga blödd och han svarade
 sig: "Lärjunge: "Gå bort, Sa-
 fam, och stå mig icke i
 vägen!" Hvi skäntade han
 icke bara givet oss ett bud
 om tjänare - han har och
 så med sitt eget blod och
 sin egen vinda själva upps-

fyllt sitt bud ända nu i
 Herrens död. Den 2. kapitel
 över att tvivelsomman pre-
 dikas för mycket om vä-
 gund, han visar därmed,
 att han icke har fönt öre
 vad han blev inbetän och
 icke har ställt sig nifra hvi.
 Förtärligheten var tjänarens
 gärning till det ytterste, hvi
 den småliga förlängnings-
 den på galgbacken. Vid
 Kristi kors ser man, att man
 är en syndare - ss. Paulus
 i kapitel apostel ("Fog arma
 mota!" och ss. Goldkronen
 i kapitel evangelium. Den
 gamla rättfärdigheten är
 Kristi rättfärdighet, icke
 vår egen.
 Det yttre skendet
 är det de förtärliga

maktens främsta, försämrade

o. de skrifvare, 2. regerar på
Sölgata - men där kan man
jämföreligt märka, att själ-
vrikteten bara har ett stort
lös. Den 2. regerade, segrade
för den röga framtiden, de
var han, Janoren, 2. på
Hundskalleplatsen blev av-
rättad. Den länga filen är
hans: ingen mak i trick.
Hien kan utplöna hans öns-
des kraft i motkopplarna,
och på den yttersta slagen
är han domaren över ~~_____~~

och alla. Det är frukt
att försöka westly hanom.
Vad fortrod ha stot
giltighet: "Ön är eder
lax om fare, thristus " han
kon är främmande
verkligt inställa mit

i självriktens verklighet:

De konst och blant sta
främmande ställt av hur
på indem, att ingen kan
säga sig, tes muder ville
ytte fräländan är te.
ans av konst, ingen kan
bestrida thrist, mynlighet
att belälla och hills fäna.
relivet. den hills de
hin är vi otopade: i svit
vien finns det ett rop,
2. vi aldrig kan kon,
en längtan efter att fa
gagna andra - det är
Gluds sviga bestämme
över allt vad motta heta:
"Tjona den med motta:"
Thristus har, det hilde, ist-
viska livet till sista besten
fullbordat atta bul. lär
är han - antigen vi äro
det över ej - thrist över vad sviga

och alla. Det är frukt att försöka westly hanom. Vad fortrod ha stot giltighet: "Ön är eder lax om fare, thristus " han kon är främmande verkligt inställa mit

7 värt hjärta jagas i denna kamp mellan Gärna-tesime och själviskhet, d. v. s. mellan Gud o. självet (Fy det är det samma). Liksom vi har samma dot, samma morne, som Kristus hade, så har vi samme Gud och samma Me självt: att vara med oss att stå mellan dessa två makter. Vi kan inte "trycka med synden". 3. man säger, en gång för alla och sedan för de "omvändelser" redan är värt sin. Om "synden" vare bis-tygloöst och cigarettist-ning, de skulle de metoden på frint. Men nu är Kristus. Heras Jakobsbrevet och synden är själviskheten. Heras i det mest rebi-

gissa ~~kan~~ kan själviskheten maktens, och vi kan göra goda gärningar mot oss. Vi kan ha för berom? omgå ordalag för vår försärlighet ~~men~~ men själva vet vi rätt ofta, att vi är precis som fariserna i Herasat: vara gränslösa. De är "för att bli sed-ri i rikt fråga efter motors komar, efter erkännande, och så länge vi bli uppvis- da över, att erkännandet utöfna, så länge är det klart med värt förare-sinne. Att "ödmjuka sig" det är inte att böja huvudet utan det är just att släppa kravet på motors erkännande, i villighet

att vara en enkel följare.
 "Joke talar man vilde föi-
 maren för att denne gjor-
 de det som blev honom
 föfallet" säger Kristian
 på ett ställe (Suk. 17), o.
 det ordet här hemma, var
 sammanslag. Att "upphöja
 sig" det är ovisst att
 föga sig på följarens ~~h~~
 föts bok (de ständiga
 fövisken från vår sida
 att göra oss till heror,
 göra oss till heror
 kannte alla bröt ge-
 nom våra följare mot
 andra. Udrye dag behövs
 vi göra oss, inför Gud
 ord, strängt och sakligt.
 "Den som ömjudkar sig, han
 skall bli upphöjd, men
 den som upphöjer sig, han

skall bli ömjudad"
 — med detta ord avtu-
 tas både dagens reange-
 tum (3. läs för. abnort)
 och vår predikotet; det
 ordet vilde idag följare
 in i värt innersta och
 präglade våra ord i
 ; vardagslivet, 3. väntar
 oss kärleksfullt kyrkomu-
 narna. Du kaner bröt
 själv ditt arbete och ditt
 hem. Vill du följa det
 ordet tyca in i ditt liv,
 på tis du nog vara, var
 det betyder — hur ordet
 talom duver från ett
 följarens och svarar
 vägen för ett kärleks-
 till. Se den på att detta
 Kristi ord är verkligt,
 oss, tecknet är detta, att

vi kanner, hur vi öppna tryggs och hur hängiven de andra, kärleken till oss. Fan, får bestämna något ocksa i vårt yttre vardagliga handlingsförfarande. Sker icke detta, så är vi utslagna ordets verksamhet. Men om detta söndertrytt om vi särskildt får de följande ord och de andra ord av Herrens Jesus, dels detta: "Den som minns sitt liv, skall mista det, men den som mister sitt liv, skall vinna det", dels ett annat, kom ord: "Det är nådigare att giva än att taga".

Men vi ett liv i fanor åt andra, de är vi i gemenskap med Kristus.

tro. När vi tar en annan människas tro, så är detta mycket vid vår sida. Vi får visserligen märka, att även den svaga väring liden kan beundras över honom, att vi bli stolta och egenartade över den i det yttre av väringens god och kan icke göras omvårdade, men vårt hjärta är orient. Men i ett sådant orient hjärta vill Kristus ts, ja han vill ts mot i syndarens hjärta. Ty hans väsen är viljan att följa. Som en tjänare som han till allmänhetens och syndarens en gång, som en tjänare sommes som idag till oss i sitt ord och sin mot.

vard. Vi behöver bara öppna
örsnen, så att hem fas kom.
ma in till oss och tjäna
oss. Örsnen öppnas vi ge-
nom att tro och bedja.

Hörre, vi tro enkelt
på dig, ty du är den ende,
som taka vill tjäna -
alla andra vill tvänta.

Kom och tryt mer vår själ.
öskhet! Kom och ge oss
Till enkla tjänare i Amen.

Lovet vare Gud oerlösligast i evighet, som
med sitt ord hörlat. En, förmånar o. var-
nar oss. Hans helige Ande skapade oss
i våra lifvanten, att vi icke må vara
glömliga tjäna, utan skapligen lifvare
i Ho. hörs, kärlek o. följande, in till
ändan, och varda saliga. In Jesus
Kristus, vår Herre. Amen.
Gästvärdar. p - o p.

kyrkan Ziggarten.
iterna Gud i den som sl. H. T.
ärkenbiskop, giv den väd
att besinna oss heliga
föreläsa, och ta sin
balsiguetas vilja över varje
mättigt älska föreläsa.

Anders

En. kärlek till

Konfirmanderna

Heländ

Till sist: Gud Frid, o. Övergå
föreläsa, terare eller föreläsa
och även tjäna i församling
sao. Amen.